Dr Eugeniusz Rudczyk należy do grona lekarzy, których działalność zawodowa wpisuje się w historię rozwoju rehabilitacji medycznej w Polsce. Jego droga zawodowa związana jest z Łodzią – ważnym ośrodkiem polskiej medycyny – oraz z tradycją polskiej szkoły rehabilitacji, której jednym z najwybitniejszych twórców był prof. Wiktor Dega.

Droga zawodowa dr. n. med. Eugeniusza Rudczyka.

Dr Eugeniusz Rudczyk ukończył w 1971 roku Wojskową Akademię Medyczną w Łodzi. Już od początku rozwijał zainteresowania związane z rehabilitacją i leczeniem schorzeń narządu ruchu. W 1972 roku odbywał staż w Instytucie Ortopedii i Rehabilitacji w Poznaniu, gdzie poznał prof. Wiktora Degę. Spotkanie to stało się ważnym elementem jego rozwoju zawodowego i intelektualnego. Idee profesora Degi wywarły istotny wpływ kształtując postawę zawodową dr Eugeniusza Rudczyka. Znajomość i relacja mistrz–uczeń łącząca prof. Degę z dr. Rudczykiem stanowią ważny element biografii kandydata oraz świadectwo jego zakorzenienia w tradycji, która ukształtowała współczesne rozumienie rehabilitacji w Polsce. Czas spędzony w Poznaniu dr Rudczyk do dzisiaj uważa za najważniejszy w Jego życiu zawodowym. Związki dr. Rudczyka z prof. Degą nie ograniczały się do osobistej znajomości. Wspomnienia dotyczące Profesora oraz jego dorobku stanowią również świadectwo przywiązania kandydata do historii polskiej rehabilitacji i szacunku dla jej najwybitniejszych przedstawicieli.

Działalność kliniczna i organizacyjna w Łodzi

Od 1976 roku dr Eugeniusz Rudczyk pracował w strukturach służby zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Łodzi, uczestnicząc w rozwoju rehabilitacji leczniczej. W ramach swojej działalności współtworzył Ośrodek Rehabilitacji Leczniczej, a następnie przez wiele lat nim kierował. Praca w ośrodku rehabilitacyjnym wymagała łączenia wiedzy medycznej, doświadczenia klinicznego i umiejętności organizacyjnych. Rozwijanie działalności takiej placówki oznaczało udział w tworzeniu warunków do prowadzenia kompleksowego postępowania rehabilitacyjnego oraz upowszechniania metod służących poprawie sprawności i funkcjonowania pacjentów. Wieloletnia aktywność dr. Rudczyka w łódzkim środowisku medycznym warto podkreślić jako przykład konsekwentnej pracy na rzecz rozwoju rehabilitacji w praktyce klinicznej. Jego działalność stanowi część dorobku lekarzy, którzy budowali lokalne struktury rehabilitacyjne i przyczyniali się do umacniania pozycji tej dziedziny medycyny.

Wkład w rozwój medycyny manualnej w Polsce

Szczególnie istotnym obszarem działalności dr. Eugeniusza Rudczyka była medycyna manualna i jej rozwój. W ramach doskonalenia zawodowego korzystał ze szkoleń prowadzonych pod kierunkiem prof. Karla Lewita z Pragi – wybitnego przedstawiciela europejskiej szkoły medycyny manualnej, którego dorobek miał znaczenie dla rozwoju tej dziedziny w wielu krajach. Zdobywana wiedza i doświadczenie sprzyjały propagowaniu metod diagnostycznych i terapeutycznych ukierunkowanych na zaburzenia funkcji narządu ruchu, zwłaszcza na dolegliwości bólowe w obrębie kręgosłupa. Rozwijanie tego rodzaju postępowania wymagało nie tylko doskonalenia umiejętności klinicznych, lecz także upowszechniania wiedzy i nawiązywania kontaktów z ośrodkami, w których medycyna manualna rozwijała się na wysokim poziomie. Na szczególne wyróżnienie zasługuje inicjatywa dr. Rudczyka związana z nadaniem prof. Karlowi Lewitowi tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu Medycznego w Łodzi w 2006 r. Było to działanie o wymiarze nie tylko osobistym, lecz również środowiskowym: podkreślało znaczenie dorobku wybitnego europejskiego klinicysty oraz sprzyjało budowaniu prestiżu łódzkiego ośrodka medycznego i jego kontaktów międzynarodowych.

Aktywność ta stanowi wartościowy przykład działań służących integracji środowiska medycznego, wymianie doświadczeń oraz uznaniu osiągnięć naukowych i klinicznych. Wkład dr. Eugeniusza Rudczyka w popularyzację medycyny manualnej należy zatem rozpatrywać jako jeden z istotnych elementów jego działalności na rzecz rozwoju rehabilitacji i leczenia schorzeń narządu ruchu.

Pielęgnowanie dziedzictwa polskiej szkoły rehabilitacji

Ważnym aspektem działalności dr. Eugeniusza Rudczyka jest jego zaangażowanie w zachowanie pamięci o wybitnych postaciach polskiej rehabilitacji. Przykładem jest jego praca poświęcona prof. Wiktorowi Dedze, zatytułowana: *Prof. dr hab. med. Wiktor Dega (1896–1995) – Zaczynać głową i sercem*, opublikowana w 1998 roku w czasopiśmie „Chirurgia Narządów Ruchu i Ortopedia Polska". Działalność ta ma szczególne znaczenie dla środowiska medycznego. Historia rozwoju rehabilitacji dokonana rękami dr Eugeniusza Rudczyka znalazła swoje miejsce w setkach, a może nawet tysiącach zdjęć fotograficznych jakie wykonywał podczas konferencji, kongresów i spotkań PTReh czego wszyscy byliśmy świadkami. Mam ogromną nadzieję że zbiory te zostaną przez Kandydata udostępnione.

Znaczenie kandydatury dla Polskiego Towarzystwa Rehabilitacji

Tradycją i misją Polskiego Towarzystwa Rehabilitacji jest wskazywanie wybitnych przedstawicieli środowiska rehabilitacyjnego, których wieloletnia praca przyczyniła się do rozwoju tej dziedziny. Godność członka honorowego stanowi wyraz uznania dla istotnych zasług dr n. med. Eugeniusza Rudczyka oraz dla Jego postawy, która może być wzorem dla kolejnych pokoleń specjalistów.

Przedstawienie przez ZG PTReh kandydatury dr. n. med. Eugeniusza Rudczyka pozwoli na jej rozpatrzenie przez Kapitułę ZG PTReh i poddanie głosowaniu na najbliższym Walnym Zgromadzeniu co będzie docenieniem Jego wieloletniej aktywności klinicznej i organizacyjnej, zaangażowania w rozwój rehabilitacji leczniczej w Łodzi, propagowania medycyny manualnej oraz pielęgnowania dziedzictwa prof. Wiktora Degi. Na uwagę zasługuje także jego inicjatywa związana z uhonorowaniem prof. Karla Lewita, wskazująca na umiejętność dostrzegania znaczenia współpracy międzynarodowej i wymiany doświadczeń dla rozwoju polskiej medycyny.

Jego droga zawodowa obrazuje istotny wymiar rozwoju rehabilitacji: połączenie pracy klinicznej, organizowania opieki rehabilitacyjnej, doskonalenia metod postępowania oraz troski o przekazywanie wiedzy i doświadczenia.

Wniosek końcowy

Mając na uwadze przedstawione zasługi dr. n. med. Eugeniusza Rudczyka, w szczególności jego wieloletnią działalność w obszarze rehabilitacji medycznej, udział w rozwoju łódzkiego ośrodka rehabilitacji leczniczej, zaangażowanie w upowszechnianie medycyny manualnej oraz wkład w zachowanie i popularyzację dziedzictwa polskiej szkoły rehabilitacji.

Uhonorowanie dr. Eugeniusza Rudczyka stanowiłoby wyraz uznania dla jego dorobku zawodowego i środowiskowego, a zarazem podkreślenie znaczenia wieloletniej, konsekwentnej pracy lekarzy, którzy rozwijali rehabilitację medyczną w Polsce i przyczyniali się do umacniania jej pozycji w systemie ochrony zdrowia.

Dr n. med. Eugeniusz Rudczyk jest autorem poniżej zamieszczonych publikacji:

1. Rudczyk E. (1998)

Prof. dr hab. med. Wiktor Dega (1896–1995) – Zaczynać głową i sercem.

Chir Narz Ruchu i Ortop Pol 1998; 63 (supl. 3)

Publikacja wspomnieniowa poświęcona prof. Wiktorowi Dedze. Jej tytuł i dane bibliograficzne są przywoływane w materiałach dotyczących historii rehabilitacji.

2. Rozprawa doktorska**:** Rudczyk E.

Ocena skuteczności terapii manualnej, kinezyterapii oraz magnetoterapii w kompleksowej rehabilitacji pacjentów z zespołami bólowymi kręgosłupa.

Uniwersytet Łódzki 1996 r.